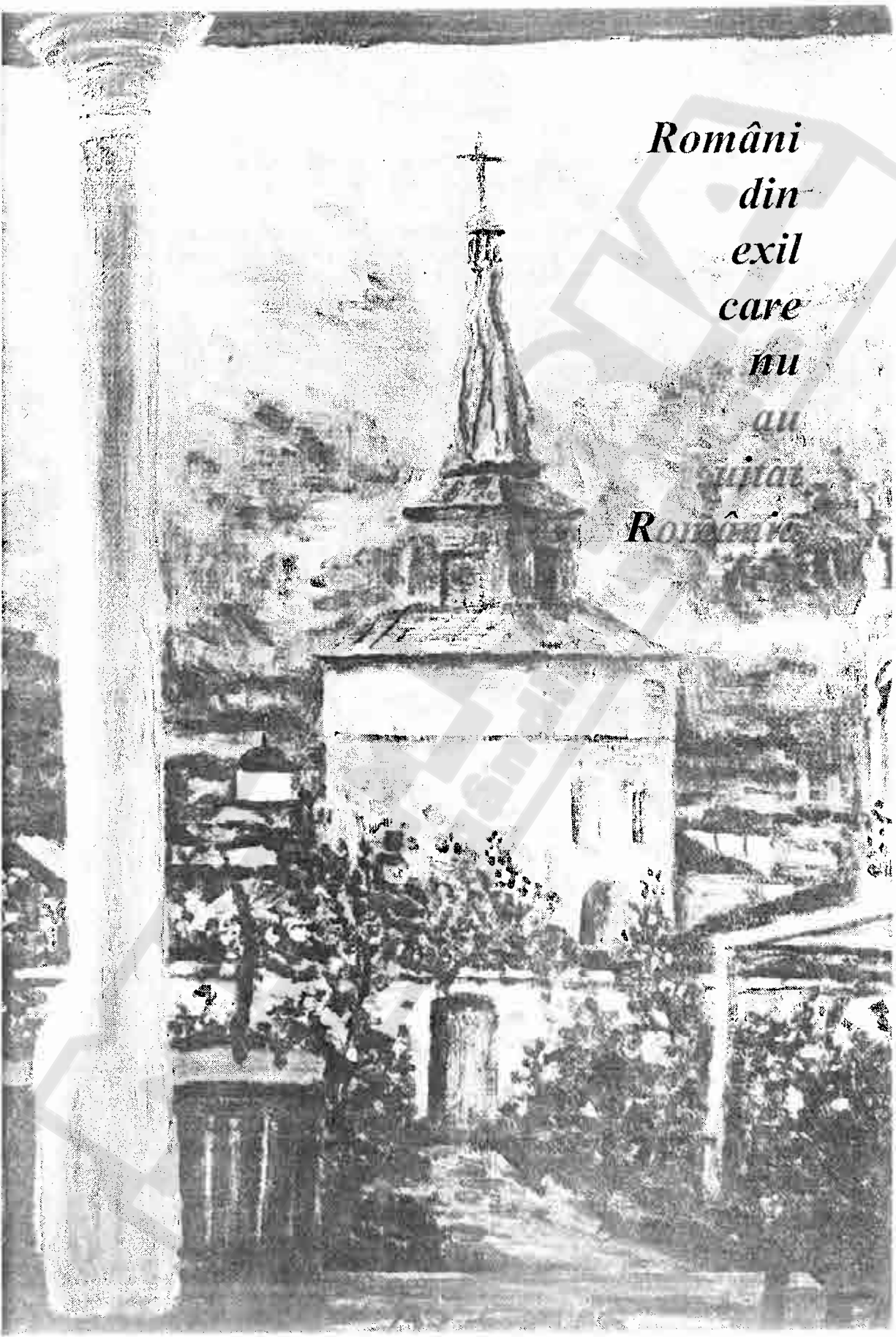

*Români
din
exil
care
nu
au
uitat
România*

Al parvulei
ceve al
sufletului
EXILIU
românesc

MAICA ALEXANDRA, PRINCIPESA ILEANA A ROMÂNIEI

*O. Patrie sfântă! Nimeni nu te poate iubi atât de sincer
și atât de intens ca cel care te-a pierdut.*

Adam Mickiewicz

Îmi este foarte greu să vorbesc despre mama. Titlul pe care ea îl iubea cel mai mult era Mama Regină. Mai mult decât oricare alt nume, acesta a fost numele cu care ea a fost cunoscută în România. Pentru mine a fost Regina mea și a fost cea mai bună prietenă pe care am avut-o. Și totuși, când mă gândesc astăzi la dânsa, este foarte greu să o văd, mai mult pot să spun că o simt. Personalitatea ei era așa de caldă, așa de înțelegătoare și așa de omenoasă, încât pentru ea, cu adevărat, toată lumea era egală. Pentru ea nici o persoană nu era mai importantă decât alta.

Rar am auzit-o să zică „nu“.

„Trebuie să bagi bine de seamă, spunea dânsa, când spui unui copil „nu“, pentru că nu trebuie să dai înapoi; dacă este „nu“ trebuie să fie un „nu“ adevărat.“ Acesta este un principiu pe care am încercat și eu să-l aplic copiilor mei.

Între noi a existat întotdeauna o încredere extraordinară. Ne-am înțeles așa de bine și de aceea găesc că îmi este greu să vorbesc despre dânsa, pentru că erau atâtea lucruri și probleme pe care le vedeam în același fel. În primul rând, marea dragoste pentru România. Cred că nimeni nu a iubit România cum a iubit-o mama. Gândiți-vă, a venit în Țara Românească un biet copil de 17 ani care nu știa nimic despre istoria României, care nu vorbea o boabă românește. Cu toate acestea, nimeni nu s-a înțeles atât de bine cu poporul român, și în special cu țărani, cum s-a înțeles mama. Ei o prețuiau pe ea și ea îi prețuia pe ei.

În legătură cu aceasta, mi-aduc aminte de timpul când eram refugiați în Moldova, la Bicaz.

La un orfelinat pe Valea Bistriței, la Mănăstirea Bistrița, era un mic orfan, nu-mi amintesc cum îl chema, dar el își zicea singur Marele Păcătos. Fugea de acolo și venea la noi, la Bicaz, la Mama Regină, și văd și acuma momentul când feciorul

deschidea ușa zicând: „Majestate, a venit Marele Păcătos“. Acela avea atunci, cred, 7 ani, – era cam de o vârstă cu mine – și el îi spunea mamei: „Ce vrei, eu vorbesc românește, dar tu vorbești reginește“. Spun această poveste pentru că arată o latură foarte puțin cunoscută a omeniei care o caracteriza pe mama.

Mai era la Bicz un bătrân, moș Cerbu, despre care spunea mama că cine întoarce nasul și nu-i place de moș Cerbu pierde foarte mult din filosofie. O văd și acumă cum, mergând în grădina unde lucra moș Cerbu, se așeza pe roaba lui și stătea de vorbă cu dânsul.

După război, moș Cerbu a venit să ne vadă la București, deoarece mama îl poftise și, deci, dacă l-a poftit Regina, el a venit. A venit pe jos, frumos, cu sacul în spinare și a sosit la palatul Cotroceni. Lumea s-a mirat oarecum, dar mama a spus: „Sigur că l-am poftit, eram foarte prietenă cu moș Cerbu“. I s-a dat o cameră la Cotroceni, unde el a descoperit că locul unde putea să o vadă pe Regină era un coridor lung, pe care mama trebuia să-l traverseze când mergea de la odaia ei la un ascensor de unde lua mașina. Oricine vroia s-o prindă și să vorbească cu ea aștepta acolo. Moș Cerbu nu prea avea dinți și vorbea nedeslușit, iar mama trecea repede, repede pe coridor și când el spunea ceva, mama zicea: „Da, da, moș Cerbu, bine, moș Cerbu, așa, așa, moș Cerbu, sigur că da, bun, da, da, foarte bine“.

Moș Cerbu a ieșit în oraș, a căpătat haine noi și astfel mulțumit a plecat înapoi pe valea Bistriței. Atunci au venit slugile foarte supărate spunând: „Majestate, moș Cerbu a luat tot ce era în odaie cu el și când noi am protestat, moș Cerbu a spus: „Dar Regina mi le-a dat“, la care mama a răspuns: „Știu eu? Moș Cerbu m-a întrebat o mulțime de lucruri și eu nu l-am înțeles, așa că probabil, am spus da. Și știți că, la urma urmei, el are mai multă nevoie de aceste lucruri decât am eu“. Asta era mama.

Tot așa, avea o prietenă, o turcoaică de la Balcic. O chema Șeșica și visul ei era să se ducă la Stambul. Mama i-a plătit drumul pe unul din vapoarele noastre să se ducă să vadă și ea Stambulul. Acolo a cumpărat două perechi de papuci, o pereche pentru mama și una pentru mine. Mama îi plătise drumul de la Constanța la Constantinopol și înapoi la Constanța și la Balcic, dar Șeșica dorea să ajungă la București, ca să ne dea papucii. Deci s-a dus la gară, la Bazargic, cu o fotografie a mamei; nu vorbea românește, dar arăta fotografia și spunea: „Regina Cotroceni, ai văzut?“. Și așa a ajuns Șeșica la Cotroceni, ca să ne dea papucii.

Acestea sunt povești, nu au importanță istorică, dar ne dau o imagine a Reginei Maria, cât de umană era ea.

Visul ei era România Mare. Cred că cei din generația mea ne-am născut gândindu-ne la România Mare. Mi-aduc aminte cum, mergând la Predeal și, privind în jos valea Timișului, ni se spunea: „Acolo sunt români care plâng de dor să fie uniți cu noi“. Este una din primele mele amintiri. Aveam doar șase ani, cred, sau așa ceva, și ascultam pe mama care vorbea de războiul care începuse. Nu înțelegeam mare lucru, dar azi știu ce rol a jucat în anii de neutralitate, pentru că ea putea să spună ceea ce tata doar simțea.

Foarte puțină lume a înțeles în ce fel minunat se completau mama și tata în o mie și una de lucruri. Ceea ce tata nu putea spune, fiindcă era Regele, și ar fi căzut greu în viața politică, mama putea spune sus și tare, fără teamă. Dacă lumea o critica, nu compromitea politica țării. De pildă, pe timpul neutralității noastre, povestea mama, când un nou ministru plenipotențiar al Franței, Conte de St Aulaire, a venit să prezinte scrisorile de acreditare, era de la sine înțeles că, în conversațiile care urmau formelor protocolare, orice aluzie la război sau la neutralitate trebuia evitată.

Cu această ocazie, mama purta o rochie încântătoare, de culori vii, în perfectă armonie cu uniforme multicolore ale diplomaților și ale militarilor, rochie care a făcut obiectul admirației ministrului Franței. În conversația care a urmat, s-a discutat și moda pariziană, mama exprimând preferința ei printr-o frază cu adânc înțeles: „Cum vedeți, mie nu-mi plac culorile neutre“. În aparență, nu era o afirmație politică. Mai târziu i s-a povestit mamei, că Robert de Flers, care era prezent la ceremonie, ar fi spus: „Când o regină care are spirit nu poate vorbi, felul ei de a spune ceva este de a purta o rochie atât de frumoasă“.

Principesa Ileana împreună cu cel de-al doilea soț, dr. ȘTEFAN ISĂRESCU. Domnia sa trăiește în momentul de față în USA și face parte din conducerea MEMORIALULUI VICTIMELOR COMUNISMULUI, precum și din conducerea celei mai importante organizații de lobby românesc din America, ACORD.

Al patrulea cerc al suferinței Exilul românesc

An abordat într-un număr anterior al revistei (nr. 11) problema exilului românesc, sacotit de noi ca o altă formă de puscărie comunistă, parte însă indestructibil legată de „marea temniță numită România”, în care regimul comunist ne-a transformat țara. În textul introductiv la acea rubrică făceam câteva disocieri între diverșii noștri exilați. Fiindcă există nuanțe între ei. Nu vom insista asupra acestor categorii de exilați, dar nu putem să nu repetăm că pe noi ne interesează cu deosebire cei ținuți departe de țară din motive politice, iar între aceștia, mai ales, cei care, deși ahingati din țară de cnutul comunist, nu au uitat nici o clipă România și nu au conținut să se lupte pentru ea. Aceștia se află în stîmna noastră, practic în stîmna țării. Fiindcă numai prin activitatea lor au mai putut să aște străunii – ne referim acum la occidentali – că în România, comunistii au rănit de moarte democrația, dar n-au putut s-o ucidă și să o înnormanteze definitiv. Lupta acestor buni români a avut multiple aspecte. Unii s-au ilustrat prin faptul că și-au practicat cu strălucire profesiunea, impunându-și numele pe firmamentul unor importante instituții occidentale (cazul de vîrf: dr. George Paiațe, laureat al premiului Nobel); alții s-au impus în

Cred că puțină lume își dă seama de enorma suferință a tatălui meu din timpul acela. Tata, la urma urmei, era născut german, făcuse serviciul militar în armata germană, jurase credință Împăratului Germaniei, iar bunicul său fusese unul din făuritorii Imperiului German; iar el era legat prin lealitate față de Regele Carol I, Întemeietorul Regatului Român. Totuși, a acceptat să-și calce pe inimă și pe toate convingerile sale cele mai sacre, tocmai pentru că avea un extraordinar sentiment al datoriei. Datoria de a ține seama, ca Rege, de aspirațiile și dorința poporului, a făcut din el un rege mare.

Căutând în istorie calitățile marilor regi, găsim că ei erau oameni umili care nu își dădeau importanță, dar au devenit regi mari dintr-un simț al datoriei. Ne amintim de regele George VI, care n-ar fi vrut să fie rege pentru nimic în lume, dar a fost un rege bun al Mării Britanii, mult mai bun decât ar fi fost fratele său mai mare. Tot așa, un om umil, un om de familie era și tata. Tata ar fi vrut să fie profesor de botanică, dacă ar fi putut să-și aleagă meseria. Totuși era un bun soldat, dar mai ales, a fost un bun român. Suferința lui a fost totuși foarte mare.

Se știe că la Consiliul de Coroană care trebuia să decidă intrarea României în război, nu toți sfetnicii au susținut intrarea României alături de Aliați, fiindcă ei se temeau de planurile de viitor, nemărturisite ale Imperiului Rusc, și credeau în puterea de neînving a armatei germane. Se pare că după ce Consiliul de Coroană a decis să mergem alături de Aliați, Petre Carp ar fi spus: „Dar cum crede Majestatea Voastră că poate fi învinsă armata germană, că n-a fost vreodată învins un Hohenzollern?” Și atunci tata a răspuns: „Eu n-am învins acum pe vreun Hohenzollern, eu m-am învins pe mine.”

Mama l-a susținut în tot timpul acesta cu multă înțelegere, cu atâta dragoste și apropiere. Noi, care am trăit aproape de ei, știm în ce mod extraordinar știau să se susțină unul pe altul. Ea era spontană și păsea sigur, el chibzuit și foarte timid, un om foarte cult, dar care-și ascundea știința sub obroc. Știa să citească slavona, latina și greaca, cum am citi noi românește.

În unele cărți de istorie sau în unele memorii, găsim afirmația că anumite persoane i-ar fi scris discursurile, dar eu știu sigur că el își scria singur discursurile, după ce obiectivele erau stabilite în discuțiile cu membrii guvernului și cu oamenii politici. El avea un sfetnic, un prieten bun în Moldova, un om foarte cult, care era bibliotecarul palatului și cu care vorbea regulat românește. El edita discursurile tatei. Româneasca tatei era

foarte bună, dar avea accent străin. Cuvintele și compunerea erau deosebite și izvorau direct din sufletul lui. Mama era întotdeauna alături de el, să-l încurajeze și să-l ajute. Eu n-am cunoscut un cuplu mai unit.

La începutul vieții lor poate că nu a fost chiar așa. Ea era așa de tânără, venea din Anglia, cu idei cu totul diferite de cele germane, și era și absolut străină de tot ce era în România. Astfel că și ea a avut o cale grea și, probabil și pentru el, de multe ori, trebuie să fi fost greu s-o conducă, s-o modereze, să convingă această ființă tânără și plină de viață și de dorințe să accepte limitele unei vieți regale. În felul ei, și mama a trebuit să se învingă pe ea însăși, ca să ducă greul alături de tata.

Rolul ei cel mare a fost în timpul războiului și, dacă mă gândesc bine la dânsa, o văd de cele mai multe ori îmbrăcată în uniformă de infirmieră sau în costum național. Mama era neconținut pe front, în tranșee sau mergând dintr-un spital într-altul. Când se întorcea seara târziu acasă, la Iași, după o zi întreagă de mers prin spitale, partea de jos a rochiei, – pe vremea aceea se purtau rochii lungi – era de culoare gri-cenușie, ca și cum ar fi fost praf; dar nu era praf, erau păduchi. Astfel, intra direct în odaia ei de baie, se băga în cada de baie cu rochia pe ea și o dezbrăca acolo. Toți cei din jur erau înspăimântați și o îndemneau să-și facă injecții ca să fie protejată împotriva tifosului exantematic care făcea ravagii, dar mama protesta spunând: „Eu nu am timp să fiu bolnavă și, atâta timp cât are România nevoie de mine, Dumnezeu o să mă ocrotească, nu pentru mine, ci pentru că țara are nevoie de mine”. În tot timpul războiului ea nu a luat nici un medicament preventiv și Dumnezeu, într-adevăr, a păzit-o.

Franța și-a exprimat admirația pentru acest sublim curaj, trimițându-i prin ministrul plenipotențiar, Conte de St Aulaire, „La Medaille des Epidémies”, bătută în aur, special pentru dânsa, cu numele dânselor gravat pe verso.

Curajul ei era neîntrecut. O întâmplare din timpul celui de-al doilea război, la spitalul din Bran – pe care ea l-a numit „Spitalul Inima Reginei”, pentru că mama, prin testament, și-a lăsat inima poporului român – m-a făcut să re trăiesc aievea memoria acestui curaj.

Într-o zi a venit un preot militar la spital să facă o slujbă pentru răniți. El mi-a povestit ce l-a îndemnat să se facă preot și de ce a ales să fie preot militar. Fusese rănit în primul război, numi amintesc unde în Moldova, și era pe o targă într-o gară, așteptând să fie transportat la spital când, deodată, a văzut o

domeniul literaturii (Eugen Ionesco, Emil Cioran, Mircea Eliade); alții construind adevărate baricade de luptă pro-România, prin inițierea unor publicații – periodice, cărți etc.; alții și-au ocupat pozițiile de luptă anticomunistă la unele posturi de radio străine (Europa Liberă, Vocea Americii, Deutsche Welle etc.); mulți dintre ei au colindat pământul ținând conferințe pe diverse teme românești; etc. etc.

Spațiul nu ne îngăduie să-i nominalizăm pe fiecare în parte – și ne cerem iertare pentru acest lucru – dar, cum am promis chiar în nr. 11 al revistei, îi vom aborda pe măsura unor informații complete ce le vom obține pe parcurs. Să mai subliniem încă o dată comuna lor trăsătură de caracter și anume neîncetata lor dragoste pentru țară.

Mulți dintre ei și-au sfârșit viața în exil și n-au mai putut să asiste la schimbarea survenită în țară în decembrie 1989. Mulți au murit și în acest interval de timp post-comunist, 22 decembrie 1989-17 noiembrie 1996. Dar sunt și destui care mai trăiesc astăzi. Nedezmintându-se, ei au și început să-și reia locul printre noi, hotărâți să pună umărul la redresarea țării.

Un caz special între cei exilați cu forța de regimul comunist a fost personalitatea cea mai de seamă a timpului nostru, Regele Mihai I. Știm condițiile criminale în care El a fost silit să abdice trevolverul lui Petru Groza:

amenințarea cu executarea a o mie de tineri luați ostateci de comuniști; etc.) și mi vom insista acum asupra acestui lucru; vom vorbi despre actul abdicării, cu documente inedite, în alte numere ale revistei. După cum vom vorbi și despre activitatea prodigioasă a Majestății Sale în tot timpul exilului său, în care El s-a aflat neîncetat în slujba poporului nostru.

În numărul de față al revistei aducem în fața cititorului o altă personalitate de seamă a României, membră a familiei regale, Princesa Ileana, devenită spre sfârșitul vieții, când s-a călugărit, Maica Alexandra. Nici ea nu și-a uitat nici o clipă țara și tot timpul exilului său n-a încetat să lupte, sub diverse forme, pentru poporul român, din care și ea și familia ei au făcut totdeauna parte. Se va vedea acest lucru din scurta notă biografică ce însoțește articolul său. Din acest elementar motiv, am și deschis prezenta rubrică cu mențiunea „Români din exil care nu au uitat România“.

Din păcate, Maica Alexandra a murit în 1991. Ea ne va lipsi, dar niciodată amintirea Ei. Fiindcă, în imposibilitate să mai ajute în mod direct țara, această minunată personalitate regală a făcut mult, mult bine românilor surghiuniți în pușcăriile comuniste numite EXILUL ROMÂNESC. Și acest lucru va rămâne mereu de neuitat.

figură albă care venea să vorbească și să se ocupe de răniți. Tocmai în acel moment a început un bombardament asupra gării și el a fost cuprins de o frică fără margini, fiindcă nu se putea mișca să meargă la adăpost. Ca un magnet, teama lui a adus-o pe mama, care s-a așezat pe targă lângă el și i-a ținut mâna în tot timpul bombardamentului. „Atunci, mi-a spus preotul, ce puteam să fac după această experiență decât să mă fac preot și să mă ocup de soldații români.“ Când a aflat de micul meu spital, a venit să mă vadă în spitalul pe care l-am dedicat mamei, el, care, ca tânăr soldat fusese ocrotit și încurajat de Regina Țării. Este și acesta un fapt care nu are importanță istorică, dar care, ca altele nenumărate, ne dezvăluie de asemeni o altă față a mamei.

După cum se știe, ea era și scriitoare și, cu toate că umbla zile întregi din spital în spital în timpul războiului, deși întâlnea pe toată lumea politică, găsea timp să scrie o carte pentru mine, pentru că atunci nu se găseau cărți pentru copii. Eu aparțin unei generații care n-a avut jucării, pentru că nu erau; eu aparțin unei generații care a cunoscut de copil greul, foamea și moartea.

Povestea pe care o scria mama era despre o fetiță numită Pansy, care, doritoare de aventuri, căuta să știe ce se află după uși închise. Trecând printr-o ușă din grădina mamei ei, Pansy a intrat într-o lume de basme, deschizând tot mai multe uși misterioase. Povestea aceasta îl încânta pe tata, care, la Iași, nu locuia cu noi în strada Carol, ci în strada Lăpușneanu, la Marele Cartier General, de unde venea seara să audă ultimul capitol. Era o ușurare pentru el să fie cu noi și să audă ce descoperise Pansy după ultima ușă pe care o deschisese.

Am o vie amintire despre camera aceea, din timpul refugiului, care era alături de o sală mare, unde se lucrau haine pentru soldați și pentru săraci; și-l văd pe tata așezat într-un fotoliu, ascultând această poveste pentru copii.

De altfel, mama mai scria în acel timp și o serie de articole pentru un jurnal destinat soldaților de pe front, precum și alte cărți, printre una care se numea „De la inima mea la inima lor“.

Este interesant să amintesc faptul că tocmai în acea epocă de mare înfrigurare, când eram înconjurați de inamici și părăsiți de aliatul din răsărit, a venit o telegramă din Franța anunțând că mama fusese aleasă membră corespondentă la Académie des Beaux-Arts. Era prima oară de la fundarea acestui Institut al Franței când o femeie era onorată cu această distincție.

Curajul mamei a continuat fără șovăială și în momentele

dramatice când, în primăvara anului 1918, Puterile Centrale au impus prin forță, la București, condiții grele de armistițiu, pe care tata, Regele Țării, a refuzat să le ratifice prin semnătura sa. În acest timp mama a rămas neschimbată, ca un steag care flutura neînvins, dând tuturor speranța în victoria finală.

Când misiunile aliate au fost obligate să părăsească țara (Moldova), mama, împotriva deciziei guvernului, s-a dus de la Bicaș la Iași ca să-și ia rămas bun. Adresându-se generalului Berthelot, în puține cuvinte, i-a spus în franceză: „Domnule general, nu sunt ofițer în uniformă, dar și eu în felul meu am fost un bun soldat care și-a făcut datoria și cred că merit o acoladă“. La care generalul Berthelot a răspuns printr-o caldă îmbrățișare și un sărut pe ambii obraji. După încheierea păcii, Franța a investit-o cu Crucea de Război (La Croix de Guerre).

În primăvara anului 1918 au fost și momente de mare bucurie când Sfatul Țării, în Basarabia, a proclamat unirea Basarabiei cu Regatul României. Văd și acum jucându-se Hora Unirii în fața casei noastre și pe surorile mele mai mari jucând și ele hora în mijlocul străzii. Mama era puțin mirată de această democrație nemaiauzită până atunci. Era o explozie de bucurie pentru reîntoarcerea Basarabiei la țara de la care fusese despărțită, fiindcă venea într-un moment tragic, când, din București, Austria și Germania trimiteau un ultimatum cu condiții grele de armistițiu și pace.

Dar soarta războiului s-a schimbat repede în acel an 1918 și a venit victoria cu reîntoarcerea noastră la București, în țara liberă.

Mi-aduc aminte cum în drum spre București, pentru prima dată am văzut găurile înțesate de mulțimea care se apropia ca valurile mării, interesându-se să vadă pe Rege și pe Regina, să-i atingă și să se bucure cu ei. Noi, care am trăit acele momente, niciodată nu vom putea uita entuziasmul acelei bucurii naționale.

La București, Tata și Mama, cu generalul Berthelot alături de ei, intrau călare în fruntea armatei în urale și strigătele mulțimii care umplea străzile. Patriarhia era luminată ca în povești cu candelă și lumânări în timpul Te-Deum-ului care a urmat.

Curând, după întoarcerea la București, a izbucnit o groaznică epidemie de gripă spaniolă care a făcut nenumărate victime, așa cum făcuse tifosul exantematic în timpul războiului. Mama care, în viața ei de până atunci, nu fusese niciodată bolnavă, a căzut greu bolnavă și, în timpul celor trei săptămâni de

În România de astăzi, între oamenii pe care regimul comunist i-a prins la o vârstă fragedă, ca și printre cei care s-au născut în regimul comunist, există o crasă necunoaștere a adevăratei noastre Istorie. Cum știm loli cei mai în vârstă. Istoria țării noastre a fost delormată până la multitudine. În timp ce dintr-un mic sămbure de adevăr – cum a fost existența unui minuscul partid comunist din România – s-a făcut pisc de ADEVĂR (de fapt pisc al minciunii), marile realități ale Istoriei noastre, realele piscuri de ADEVĂR au fost lovite necruțător, zi de zi, cu o perseverență diabolică, până la completa lor neantizare.

Au existat mulți asemenea „cai de bătaie” ai comuniștilor, dar unul din preferații bațocunii lor s-a numit MONARHIA. Pe seama acesteia s-au fabricat țel de țel de falsuri, tocmai în ideea discreditării ei lolate. Lanțul acestor minciuni ne-ar acoperi, pentru epuizarea lui, zeci și zeci de pagini; ba că regii noștri au fost străini de noi; ba că au fost cei mai man moșieni ai țării; ba că au fugit cu averile țării în străinătate, etc. etc.; mizeria denigrării a mers atât de departe, încât s-a făcut apel și la evocarea unor delecte fizice, inerente fiecărui om. În două vorbe, putem spune că ana calomniei la adresa regiilor noștri și a familiei noastre regale a fost în totalitate acoperită și epuizată de comuniști, erijați în postura de man jubitori de țară”, când ei de fapt se aflau în slujba Kremlinului, al cărui scop de lordeauna a fost pulverizarea României.

Din limpezirea acestor ape tulburi ale Istoriei, revista Memoria și-a făcut un deziderat și, pe măsura modelelor noastre forțe, nu vom încela să-i servim.

În sensul afirmației de mai sus, publicăm și textul alăturat. El aparține Prințesei Ileana, unul din copiii regiilor, Ferdinand și Maria; prințesa a fost soră cu Regele Carol al II-lea și deci mătușa Majestății Sale Regele Mihai.

Lăsând la discreția cititorului să aprecieze acest text, în care Prințesa Ileana evocă amintiri despre părinții săi, vom spune câteva cuvinte despre personalitatea sa, dar nu mai înainte de a marca pe scurt și unele informații în legătură cu înalta sa obârșie. Repetăm, facem acest lucru tocmai pentru a încerca să reunem în malca lor unele adevăruri indubitabile, fiind de adevărata noastră Istorie cu care monarhia României, atât cât a funcționat, se identifică. Și facem acest lucru pentru ca cei care au trăit sub comunism și n-au avut altă sursă de informație decât ceea ce comuniștii le serveau, practic minciuni, să-și poată lărgi aria informațională. Adică să-și scoatem din prostirea în care regimul comunist i-a aruncat. Sau din ignoranță, cum e cazul celor linați.

Curriculum vitae Malca Alexandra

Neputând să ne ducem mult înapoi, în timpuri prea îndepărtate spre a analiza întregul arbore genealogic al familiei noastre regale (o vom face cu alt prilej), ne limităm să spunem că părinții Princesesei Ileana au fost Regele Ferdinand și Regina Maria.

Ferdinand era nepot de frate al regelui Carol I al României; acesta, în lipsa unui moștenitor direct, l-a desemnat urmașul său la tron; devine rege în 1914; a trăit între 1865-1927; a domnit până în 1927, când a murit la vârsta de 62 de ani.

Maria era înrudită cu familia regală din Marea Britanie și cu familia imperială a Rusiei; s-a căsătorit la 29 decembrie 1892; născută în 1875; a murit în 1938; a trăit 63 de ani.

Când regele Carol I a murit (1914) cuplul princiar Ferdinand-Maria, a devenit cuplu regal. Sub sceptrul lor, România a luat parte la primul război mondial și s-a înălțat România Mare.

Erau avut 6 copii (înnominalizăm în ordinea nașterii lor): Carol (n. 1893; devenit ulterior rege al României sub numele de Carol al II-lea); Elisabeta (n. 1894; devenită ulterior regina Greciei prin căsătoria cu George al II-lea al Greciei); Maria (n. 1900; devenită apoi regina Iugoslaviei prin căsătoria cu regele Alexandru I al Iugoslaviei); Nicolae (n. 1903); Ileana (n. 1909; devenită ulterior Malca Alexandra); Mircea (n. 1913, a murit la vârsta de 3 ani, în 1916).

Să marcăm câteva momente biografice din viața Princesesei Ileana:

- născută la 5 ianuarie 1909, ea își petrece copilăria sub semnul suferinței pe care o îndura întregul popor român, fiindcă întreaga Românie, cât exista pe atunci, avea de îndurat avaturile primului război mondial (1914-1918);

- îndură refulgiul din Moldova, unde se retrăsese întreaga familie regală;

- în slăbșit, când împlineste 9 ani, asistă la împlinirea visului românilor: România Mare;

- își face studiile de liceu printre letele din diverse medii sociale;

- adolescență acum, tinerei Princesese i se încredințează sarcina de „Conducătoare al cercetașelor din România”;

- ulterior, este numită Conducătoare al Secției românești a Organizației Y.W.C.A. (Young Women Christian Association);

- la inițiativa sa și sub direcția sa conducere a luat ființă prima școală de Asistență Socială din România;

- în timpul celui de-al doilea război mondial locuiește la castelul Bran împreună cu soțul ei, Anton de Habsburg, și cei șase copii ai lor;

- încercând să mai vindece din rănile inerente războiului, înțelegându-se la Bran, din resurse proprii, un spital pentru răniți. A dat numele acestui spital

suferință, au fost ceasuri când se credea că nu va putea să reziste. Dar România avea nevoie de dânsa și Dumnezeu i-a dat zile ca să poată răspunde la chemarea lui Ion I. C. Brătianu pentru a merge la Paris, unde se întâmpinau greutăți la Conferința de Pace.

De îndată ce mama a călcat în Franța, s-a produs o schimbare miraculoasă de atmosferă. Parisul a primit-o cu frenezie și-mi amintesc momentul când mulțimea a ridicat pe umeri mașina în care ne găseam, purtând-o până la ușa Operei, unde se oferea un spectacol în onoarea dânzei. Mi-aduc aminte de amestecul de mândrie și de teamă pe care l-am simțit în acele clipe.

Partea importantă a vizitei mamei la Paris a fost efectul pe care l-a avut asupra oamenilor politici, dar mai ales asupra lui Clemenceau, care nu era binevoitor, reproșând României tratativele de armistițiu cu germanii, înainte de armistițiu general.

Dar Regina României, prin sinceritatea, curajul și farmecul ei unic i-a câștigat interesul și bunăvoința. Astfel, în momentul când a vrut să se ridice pentru a nu-i răpi timpul său prețios, Clemenceau a reținut-o spunându-i: „Am tot timpul pentru Dumneata, Dumneata vorbești cu convingere și asta îmi place”.

A rămas memorabilă confruntarea pe care au avut-o când au discutat frontierele Banatului. „Cum, a spus Clemenceau, Majestatea Voastră vrea tot Banatul până la Tisa, dar asta înseamnă partea leului”. „Dar tocmai pentru asta, a răspuns mama, am venit la vărul său primar, Tigru”. Fiindcă „Tigru” îi spunea lumea lui Clemenceau. Răspunsul mamei a descrețit fruntea Tigrului, și amândoi au râs din inimă. Astfel, fața mamei a oferit o imagine mai plăcută și mai convingătoare a României. După terminarea întrevederii, „Tigru” a spus: „O Regină ca a voastră nu poate fi primită decât cu onoruri militare, în frunte cu mareșalul Foch”.

Este regretabil că niciodată, în România, nu s-a recunoscut măsura marelui contribuții aduse de Regina Maria pentru țara ei la Conferința de Pace.

După proclamarea Marelui Unirii cu Ardealul, au urmat vizitele pe care le-am făcut în orașele din Ardeal. Eram prea mică atunci pentru a-mi aminti care au fost orașele vizitate, dar am amintirea entuziasmului extraordinar cu care eram întâmpinați pretutindeni. Văd și acum și aud glasul unui bătrân țăran care ridica în brațe un copil și-i spunea: „Uită-te la ei și nu uita că ei sunt acei care au împlinit visul nostru, adu-ți aminte, când vei fi bătrân ca mine,

cine a fost acela care a făcut România Mare.“

Apoi, a urmat marea reformă agrară cu împroprietărirea țăranilor, pe care tata o făgăduise, cu sprijinul mamei și al guvernului său, în momentele tragice ale războiului, că va fi îndeplinită după victoria finală.

După cât știu, această reformă agrară, pe care cei ce stăpânesc azi în scumpa noastră țară au ruinat-o cu atâta viclenie, a fost o inovație și un model pentru toate țările europene.

Astfel, tata, călcând pe inima sa de sânge german, a devenit cu totul român și și-a respectat cuvântul dat, ca Rege al României. El și-a câștigat două titluri minunate: „Ferdinand cel Leal“ și „Regele Țăranilor“. Sigur că cei din țară azi nu aud acest lucru și nu li se spune că acestea au fost titlurile Regelui Țării noastre întregite.

Nu s-a bucurat tata de ceea ce împlinise, fiindcă o boală cruntă și mari dezamăgiri i-au scurtat viața. Văd și acum scena din dormitorul lui în noaptea când a adormit întru Domnul. Mama îl ținea în brațe, tata se uita la ea și surâdea șoptind: „Sunt foarte obosit, am nevoie să mă odihnesc puțin“.

Mamii i-a fost dat să mai trăiască 11 ani, iubind România ca întotdeauna, dar nu toți acești ani au fost fericiți. Au fost totuși și zile minunate pe care le petreceam împreună la Cotroceni, la Balcic, la Sinaia, la Bran, și a fost timpul în care, mai mult ca oricând, a trăit aproape de poporul ei și de populația din Ardeal, fie ea românească sau chiar ungurească, cum era la Sovata, unde mergeam pentru cura de sănătate. Peste tot, pe unde treceam, era iubită, pentru că era atât de omenoasă și de înțelegătoare. Întotdeauna mașina ei era plină de bomboane și de lucruri pentru copii. Lumea o aștepta cu nerăbdare, copiii fugeau înaintea ei și mașina se umplea de flori.

Gândindu-se la dispariția ei, mama nu și-ar fi dorit o procesiune funerară drapată în negru. Ea vroia purpura regală, cum se obișnuia în Anglia la înmormântările regale. Dar bunii noștri oameni n-au înțeles, au crezut că ea vroia o culoare frumoasă, mov, și din ziua aceea movul a devenit culoarea ei, deși nu corespundea dorinței ei.

Văd și acum prima slujbă religioasă, la București în sala tronului; apoi cosciugul, dus pe umerii ofițerilor de la 4 Roșiori, Regimentul mamei; a fost coborâtă pe scările de marmură de la palat în sunetul imnului care-i plăcea ei atât de mult, „Die Götterdämmerung“, de Richard Wagner, executat în holul întunecos de Filarmonica din București, cu muzicanții în lacrimi.

„Inima Reginei“. Denumirea nu este întâmplătoare, pentru că se leagă de amintirea mamei sale, Regina Maria, decedată în 1938. Mama sa lăsa prin testament, dacă trupul său va trebui să-și aștepte odihna de vece la Curtea de Argeș – osuarul regal tradițional – inima să-și rămână în castelul de la Balcic, de pe malul mării, în Dobrogea, care era locul ei preferat. Dorința i-a fost respectată și inima reginei Maria a fost depusă într-o casetă în mica biserică a palatului din Balcic (1938). Când însă Cadăterul a trebuit să fie cedat Bulgariei în 1940, Prințesa Ileana, care și-a adorat mama, s-a îngrijit ca acea casetă de aur în care se afla închisă inima Reginei Maria, să fie adusă la castelul Bran, unde a fost zidită într-o stâncă a castelului. Astfel, mama și fiica au continuat să stea una lângă alta, și așa se și explică numele pe care Prințesa i-a dat spitalului pentru răniți:

– spitalul din Bran a funcționat sub direcția sa supraveghere – și n-a fost zi în care Prințesa să lipsească dintre bolnavi – până când a survenit abdicarea Regelui Mihai (30 decembrie 1947);

– prima țară în care familia princiară și-a început exilul a fost Argentina. Dar exilul său nu va fi deloc un exil comod, nici dedicat propriilor interese, cum s-a întâmplat cu mulți români pribegiți. Dimpotrivă. Ca bună româncă, lupta ei a continuat și pe acele meleaguri. Astfel, a întințat imediat la Buenos Aires, cu mijloace proprii, căminul „Regina Maria“, destinat să adăpostească mulți refugiați români (1948);

– clima locului însă se arată neprietnică pentru sănătatea destul de fragilă a Prințesei și acest lucru, legat și de unele necesități privind educația copiilor, o determină să părăsească Argentina și să se stabilească în Statele Unite, la Boston;

– gândul la România însă nu-i dă pace și înclină spre acolo, în anul 1951, Fundația „Free Romanian Scholarship“. De bursele date de această fundație au beneficiat foarte mulți studenți români. Dar pentru ca fundația să poată să fie susținută, trebuiau fonduri, și atunci Prințesa Ileana a pomit într-un lung periplu prin diverse țări ale lumii, cu deosebire Statele Unite și Marea Britanie, unde a ținut un șir neîntrerupt de conferințe, cu subiecte axate pe problemele românești;

– această activitate de conferințar-itinerant a fost dublată și de o activitate scriitoricească. Astfel, în 1951, îi apare prima carte cu titlul „I Live Again“, publicată la editura Rinehart & CO din USA. Cartea a devenit bestseller în USA și a fost tradusă în numeroase limbi, un mare succes având versiunea în limba spaniolă. În 1954 îi apare cartea „Hospital of the Queen's Heart“, tot la editura menționată mai sus. După cum se vede, în această carte e vorba de instituția creată de ea în România și destinată apoi de comunisti, spitalul „Inima Reginei“ de la

Bran. Toți banii adunați din conferințe și cărțile sale au constituit sursa de întreținere a Fundației „Free Romanian Scholarship”;

- activitatea sa a avut ecou și în unele cercuri străine occidentale, care erau astfel informate despre unele realități românești, necunoscute lor până atunci. Așa se face că în 1954 William Smith College (Colleges of the Seneca) i-a decernat diploma de Doctor Honoris Causa în litere;

- toată această activitate a acoperit mai mult de un deceniu. Apoi, Principesa inclină tot mai mult spre problematica teologică. Încep să apară în diverse edituri numeroase cărți ale sale, toate cu caracter religios. Cităm: „Meditations on the Nicene Creed”, „The Spirit of Orthodoxy” (The Advent Paper, Boston), „Our Father” (The Faith Press, London). Aceste lucrări sunt semnalate cu numele său de A.S.R. Principesa Ileana a României;

- atrasă profund de adevărurile credinței ortodoxe, ea hotărăște să se călugărească. Își începe noviciatul la Mănăstirea ortodoxă rusească din Bussy (Franța). Acolo își și primește titlatura monahală, Maica Alexandra. Sub acest nume va tipări în 1981 cartea „The Holy Angels” (Editura St. Bede's Publications, Still River, MA.);

- revine din Franța în USA, unde l-se alina familia, și, cu sprijinul Episcopiei Ortodoxe Române din USA, înființează Mănăstirea Ortodoxă de Maici denumită Schimbarea la Față (The Orthodox Monastery of the Transfiguration) în localitatea Ellwood City din Pennsylvania. Aici va activa în mod susținut, neîntrerunându-și operele sale de binefacere extrem de numeroase - și în domeniul laic și religios - opere pe care spațiul limitat al revistei noastre nu le poate cuprinde.

Ca date civile, să mai adăugăm că:

- a fost căsătorită cu Anton de Habsburg, cu care a avut șase copii: un băiat, Ștefan, și cinci fete. Să menționăm că, la vârsta liceului, și-a dat băiatul să urmeze cursurile de zi ale liceului militar „Nicolae Filipeșcu” de la Mănăstirea Dealu (ficeu devenit între timp Colegiu Național), școală la care a fost elev și nepotul ei, Regele Mihai. Copilul Ștefan însă n-a putut să-și termine liceul aici, intrucât în 1948 a fost aruncat în exil, odată cu întreaga familie regală;

Dumnezeu i-a dat fericirea să vadă schimbarea de regim survenită în România în decembrie 1989. Acest lucru i-a oferit poate chiar ultima sa bucurie, fiindcă a putut veni în țară, revăzându-și plaiul natal pe care l-a iubit cu fervoare.

A murit în 1991 și, din păcate, osemintele ei s-au înhumat departe de țară, în USA. Ea este înmormântată în incinta Mănăstirii pe care a întemeiat-o.

La ieșirea în curtea scăldată în soare, muzica militară a întâmpinat sicriul în sunetele solemne ale Imnului Regal.

A fost una din puținele regine care a fost dusă la mormânt pe un afet de tun.

Un detaliu care ne-a frânt inima, nouă copiilor ei, a fost să vedem calul ei roib, încins cu șeaua de damă, urmând sicriul.

Mama și-a lăsat inima Țării, cu o frumoasă scrisoare în care spunea că toată viața ei lumea a venit să i se plângă și ea a ascultat cu inima deschisă și, dacă trupul ei trebuia să fie dus la Curtea de Argeș, alături de Regele Ferdinand, ea vrea ca inima ei să fie acolo unde poporul poate să ajungă ușor. A fost pusă întâi la Balcic. Când am pierdut Balcicul, am putut s-o ducem la Bran unde, într-o stâncă deasupra bisericii pe care o clădise dânsa, i-am făcut o mică capelă în care a fost depusă și unde lumea putea să vină liberă să se închine.

Când a trebuit să părăsesc și eu România, am încercat să iau inima, dar nu a fost posibil, fiindcă micul mormânt era așa de bine cimentat și nu se putea deschide fără a produce zgomot și a atrage atenția poliției comuniste. Era ca și cum ar fi fost dorința ei să rămână în pământ românesc, în mijlocul poporului ei iubit.

De atunci am încercat în zadar să știu ce s-a întâmplat cu inima mamei, dar anul acesta mi-a fost dat să aflu că autoritățile au reușit să deschidă micul mormânt pentru a scoate cutia în care se găsea inima. Era o cutie de aur pe care i-o dăruise țara când a venit în România. Noi am găsit că acest dar simbolic era cel mai potrivit relicvar pentru inima mamei. Cutia a fost dusă într-un muzeu din București.

Anul acesta mă găseam, împreună cu fiul meu Ștefan, care păstrează o mare dragoste pentru România, când a venit să mă vadă o doamnă care lucrase la muzeu și care a pretins că a fost martoră când vandalii au deschis cutia. Acea doamnă m-a informat că în momentul în care cutia a fost deschisă inima s-a pulverizat și s-a transformat în pulbere. E interesant. Probabil că așa și-ar fi dorit comuniștii, ca inima celei mai mari regine a României să nu mai existe. Adevărul - verificat de mine ulterior - este că inima mamei mele, regina Maria, a rămas neatinsă și se află și astăzi în mijlocul poporului român, acolo, în cripta castelului Bran, castel așezat într-un loc pe care Dumnezeu l-a vrut chiar în centrul României. O inimă care nu va muri niciodată, cum niciodată nu va pieri neamul românesc.